Η Παναγία και η εποχή μας (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 25 Αυγούστου, 2011

Ο ευαγγελιστής Λουκάς, ο οποίος έχει ως κύρια πηγή για τη συγγραφή του ευαγγελίου του την Παναγία, διέσωσε τον διάλογο της Θεοτόκου με την συγγενή της Ελισάβετ, μητέρα του Προδρόμου, στον οποίο διάλογο περιέχεται και η φράση: «Ότι επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού. Ιδού γαρ από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί».

Ο προφητικός λόγος της Παναγίας φαίνεται να πέφτει στο κενό κατά την εποχή μας. Εμείς που έχομε συνηθίσει στις ποσοτικές εκτιμήσεις των πραγμάτων θεωρούμε ότι υπερέβαλλε αναφερόμενη στην απόδοση τιμής προς το πρόσωπό της από όλες τις γενιές στο διάβα της ιστορίας. Εν πρώτοις η χριστιανική πίστη διαδόθηκε σε τμήμα μόνο των λαών του πλανήτη, αρκετοί από τους οποίους την εγκατέλειψαν στη συνέχεια, για να ασπαστούν τον ισλαμισμό. Σήμερα οι χριστιανοί όχι απλώς αποτελούν μειοψηφία μεταξύ των κατοίκων του πλανήτη, αλλά και δοκιμάζονται από άνευ προηγουμένου κρίση θρησκευτικής ταυτότητας. Αρκετοί κάτοικοι στις θεωρούμενες χριστιανικές χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής διατηρούν τυπική σχέση με την Εκκλησία, αν δεν την έχουν διακόψει και αυτή ενσυνείδητα. Στα πλαίσια της τυπικής αυτής σχέσης μπορεί να συμμετέχουν στους εορτασμούς που η Εκκλησία του Χριστού καθόρισε προς τιμήν της Παναγίας και το όλο κλίμα τους διαμόρφωσε διαχρονικά η λαϊκή ψυχή, πλην όμως είναι ο εορτασμός αυτός ολοένα και πιο τυπικός και μακριά από το πνεύμα εορτασμού της Εκκλησίας, το πνεύμα που έχει ως βάση τη ρήση «εορτή σημαίνει μίμηση του τιμωμένου προσώπου».

Η Παναγία είναι για την Εκκλησία μας το αιώνιο γυναικείο πρότυπο. Παραμένει ταπεινή ακόμη και όταν δοξάζεται ο υιός της. Δεν προβάλλεται ως αυθεντία σε ουδεμία στιγμή του δημοσίου βίου του Χριστού, αλλά διδάσκει κυρίως με τη σιωπή της. Η σύγχρονη «χριστιανή» γυναίκα προβάλλει με έντονη τη διεκδίκηση δικαιωμάτων έναντι του ανδρός μάλιστα με συχνές επικρίσεις κατά της Εκκλησίας, γιατί τάχα αυτή συνετέλεσε στο σχηματισμό ανδροκρατουμένων κοινωνιών, στις οποίες η γυναίκα καταπιεζόταν. Και είναι μεν αναμφισβήτητο ιστορικά γεγονός η καταπίεση της γυναίκας, είναι όμως κατάφωρα άδικη η επίκριση κατά του Ευαγγελίου του Χριστού. Η σύγχρονη γυναίκα στην προσπάθειά της να χειραφετηθεί από τη δυναστεία του άνδρα προχώρησε σε επανάσταση για κατάκτηση

δικαιωμάτων, τα οποία την έφεραν σε τρομακτικά δύσκολη θέση, χειρότερη από εκείνη του παρελθόντος. Χειραφέτηση θεωρείται η απεμπόληση της αιδούς, με την οποία κοσμούνταν οι γυναίκες και κατά την αρχαιότητα. Ακόμη και οι εισερχόμενες στους ναούς δεν συγκινούνται από τον τρόπο απεικόνισης της Θεοτόκου, αλλά είναι ντυμένες σύμφωνα με τις επιταγές της μόδας, η οποία γυμνώνει τη γυναίκα ολοένα και περισσότερο. Από αυτό επωφελείται στο έπακρο ο άνδρας, ο οποίος ρέπει στο να θεωρεί διαχρονικά τη γυναίκα σκεύος ηδονής! Και μπορεί να καυχάται η γυναίκα ότι στα πλαίσια της χειραφέτησης έχει πλέον τη δυνατότητα να συνάπτει κατά βούληση σχέσεις χωρίς να δακτυλοδείχνεται, να απατά τον άνδρα, όπως την απατούσε και αυτός, να καθορίζει, αν θα φέρει σε πέρας την κύηση ή θα τη διακόψει. Ιδιαίτερη υπήρξε για το τελευταίο αυτό δικαίωμα η καύχηση γυναικών κατά τις πρόσφατες δεκαετίες.

Σε τελευταία ανάλυση όμως η γυναίκα κατέστη τραγική. Εξήλθε για να εργαστεί, χωρίς να έχει εξασφαλίσει συμφωνία με τον άνδρα της να τη συνδράμει στις εργασίες της οικίας. Ακόμη και χριστιανοί που επισκέπτονται γέροντες σε μοναστήρια ξαφνιάζονται ακούγοντας την απάντηση στο ερώτημα «ποιος πρέπει να κάνει ετούτη ή την άλλη οικιακή εργασία;». Η απάντηση «όποιος προλάβει» προσβάλλει καίρια τον ανδρικό εγωισμό, τον εγωισμό που φρόντισε να καλλιεργήσει η γυναίκα που εναλλάσσει τον ρόλο της νύφης με τον άλλο της πεθεράς!

Η γυναίκα θεωρεί πλέον απαράδεκτο το του Ευαγγελίου «η δε γυνή ίνα φοβείται τον άνδρα». Βέβαια ο άνδρας κώφευε στο παρελθόν στην εντολή του Αποστόλου Παύλου να αγαπά τη γυναίκα όπως το σώμα του. Γνωρίζοντας η γυναίκα τι την περίμενε και έχοντας κακούς συμβούλους στο περιβάλλον επιχειρούσε να επιβληθεί κατά τη διάρκεια του μυστηρίου του γάμου με το πάτημα του ποδιού, σκηνή διακωμώδησης του μυστηρίου και αιτία εκνευρισμού χωρίς λόγο. Σήμερα δεν περιορίζεται στην χωρίς νόημα επίδειξη «ανεξαρτησίας» έναντι του άνδρα, αλλά διεκδικεί επί ίσοις όροις την αρχηγεία της οικογένειας. Και ο άνδρας αντιδρά και η οικογένεια διαλύεται. Και η μονογονεϊκή οικογένεια, αυτή στην οποία η γυναίκα, κατά κανόνα, αναλαμβάνει και τους δύο ρόλους και τα παιδιά δοκιμάζονται όχι μόνο ως την ενηλικίωση αλλά και μετά, θεωρείται μορφή φυσιολογικής οικογένειας υπό τις παρούσες κοινωνικές συνθήκες σε όλες τις «χριστιανικές» χώρες.

Η γυναίκα εξακολουθεί να παραμένει φιλάρεσκη και απ’ αυτό επωφελούνται οι «μαίτρ» της μόδας, περιέργως όχι και πολύ άνδρες κατά κανόνα, για να την ξεγυμνώσουν. Η φωτογραφία γυμνής γυναίκας συνοδεύει κάθε διαφήμιση, ακόμη και της πιο απίθανης συσκευής. Και η τέχνη, ιδίως αυτή του κινηματογράφου αξιοποιεί στο έπακρο την «ελευθερία» που της παρέχεται από τις μη πουριτανικές πλέον κοινωνικές δομές, ώστε να φέρει γυμνή τη γυναίκα σε κάθε οικία ακόμη και μπροστά στα μάτια μικρών παιδιών. Βέβαια το ότι η οφθαλμοπορνεία κυρίως μέσω του διαδικτύου έχει λάβει εκρηκτικές διαστάσεις και το ότι οι έμποροι δεν περιορίζονται

στην επίδειξη κατά φύσιν ερωτικών σκηνών αλλά ολοένα και περισσότερο προβάλλουν την ανωμαλία της γενετήσιας σφαίρας ελάχιστα απασχολεί τις «χριστιανικές» κοινωνίες!

Η «χριστιανή» γυναίκα φαίνεται αποποιείται το μεγάλο δώρο του Δημιουργού μας να γίνει συνδημιουργός στη νέα ζωή. Έχοντας στη διάθεσή της τα μέσα που της παρέχει η σύγχρονη τεχνολογία, καυχάται ότι έχει το δικαίωμα αυτοδιαχείρισης του σώματός της, προς μεγάλη τέρψη του ανάνδρου άνδρα, ο οποίος διεκπεραιώνει με ευχέρεια την κάθε ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη, απόρροια σχέσεως υπό προθεσμία και χωρίς δεσμεύσεις και από τις δύο πλευρές! Έτσι η γυναίκα αποφασίζει αργά συνήθως να κυοφορήσει με τη φοβερή εμπειρία περισσοτέρων από μια εκτρώσεων! Και ο «χριστιανικός» κόσμος αντιμετωπίζει σήμερα τρομακτικό πρόβλημα δημογραφικής γήρανσης του πληθυσμού.

Η Παναγία δεν έσφαλε όταν προφήτευσε για την τιμή που θα της αποδίδουν διαχρονικά οι άνθρωποι και ιδίως οι γυναίκες. Απλώς δεν εννοούσε τα πράγμα όπως εμείς. Δεν εννοούσε τους πολλούς, αλλά τους εκλεκτούς, εκείνους που επιλέγουν στον βίο τους τη στενή και τεθλιμμένη οδό του Υιού της. Και αυτοί δεν θα εκλείψουν όσο και αν διαφθαρούν οι «χριστιανικές» κοινωνίες. Πάντοτε θα υπάρχουν ευλαβείς ψυχές, που θα προσέρχονται με κατάνυξη στις παρακλήσεις του Δεκαπενταυγούστου και θα ζητούν ταπεινά τη μεσιτεία της, όπως τότε που προσφιλή πρόσωπα διέτρεχαν κίνδυνο σε πολέμους και αναστατώσεις, τότε που η μάνα, η γυναίκα, η αδελφή τα ξεπροβοδούσε με ένα φυλακτό της Παναγιάς και την προσευχή η Μεγαλόχαρη να τα προστατεύει. Μήπως και σήμερα δεν διατρέχουν τα αγαπημένα μας πρόσωπα κινδύνους; Όταν ο έφηβος περιχαρής ανεβαίνει στη «μηχανή» για να κατακτήσει τον κόσμο, όταν ο άλλος ξεκλειδώνει περί το μεσονύχτιο το αυτοκίνητο του πατέρα, για να επιστρέψει χαράματα, όταν η κόρη βγαίνει με κάποιον άγνωστο, όταν..., πού εναποθέτει άραγε την αγωνία της η σύγχρονη μάνα; Αλλοίμονο αν δεν γνωρίζει την Γοργοϋπήκοο, στην οποία κατέφυγαν γενεές και γενεές.

Μέσα στην κρίση που μας μαστίζει κάποιοι νέοι παίρνουν την απόφαση να εγκαταλείψουν τα εγκόσμια και να αποτραβηχθούν στο Άγιο Όρος, στο Περιβόλι της Παναγίας, όπου θα περάσουν τον βίο τους αγρυπνώντας και ζητώντας το έλεος του Θεού και της μητέρας του για τους ίδιους και τον σύμπαντα κόσμο. Λίγοι ασφαλώς, όμως δεν θα πάψουν, όσο και αν ο κόσμος βυθίζεται στο υπαρξιακό κενό λόγω της πνευματικής κρίσης που τον μαστίζει. Αυτούς, τους μοναχούς και τους ταπεινούς ανθρώπους του λαού, εννοούσε η Παναγία και όχι τα εκατομμύρια των χριστιανών των ταυτοτήτων.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»

(Πηγή: "Αντίβαρο")